

Píseň samotářky (On My Own) - - Muzikály

Já samotářka samotná
jdu noci vstříc a šeru koutů.
A otěž sejmu představám
a pochyťám je do kornoutů.
A náhle aniž vím,
už mi nic nechybí,
jsem s ním.

Já samotářka najednou
se samotou se vypořádám.
On vlastně vůbec netuší,
že potají mu z ruky hádám.
Co má se mu kdy stát
a co můj nejdražší má rád.

Má tak rád,
když s úsměvem ho vítám,
když jdem tmou
a nábřeží už dřímá.
Je nesvůj,
když den mě neobjímá.
A jeho drobných něžností
se sotva dopočítám.
Když pak mží,
tak on mě pláštěm chrání,
zmokne sám,
když přenáší mě louží.
Jen se dotknem a vím,
jak po mě touží.
Snad nosil by mě na rukou
v tom dešti do svítání.

Tohle já si jen tak nalhávám,
sama mluvím se sebou i tentokrát.
Beznaděj, jen sebeklam, to znám.
Jenže já věřím v slůvko snad.

Když svítá a mlha zvolna stoupá,
 pryč je déšť a s ním i on se ztrácí.
Dům z karet se rozpadá a kácí,
zas na světě jsi samotná,
co naděláš ty hloupá.

Sen končí, proč já se koncům bráním?
Příběh můj je preludem, jen zdáním.
Co na tom, jdi samotářko za ním
s tou věčnou touhou po něčem,
co nemůže ti dát.

Má lásko, má lásko, má lásko,
proč jinou máš tak rád?